

havde udviklet visse tanker, som den engelske premierminister var enig i. Hensigten dermed var at forøge og ikke at reducere organisationens evne til at have med kriser at gøre, efterhånden som de opstod.

Sovjetunionens forslag om revision af organisationen syntes beregnet til at have den modsatte virkning, for den ville føre vetoet med alle de deraf følgende vanskeligheder ind i sekretariatet. Sovjetunionens forslag ville derfor utvivlsomt være uacceptabelt for et flertal af medlemmerne.

Han sluttede sig til andre taleres udtryk for tillid til generalsekretærens energi, opfindsomhed og upartiskhed.

Ord som „kolonialisme“ og „imperialisme“ blev brugt uden hensyn til kendsgerningerne i det mindste i den moderne historie, og ministerpræsident Khrushchevs udlægning af dette tema var en fuldstændig fordrejelse. Premierminister Macmillan gav en redegørelse for Storbritanniens mangeårige og succesrige politik henimod frihed og uafhængighed for ikke-selvstyrende områder og nævnte Indien, Pakistan, Ceylon, Ghana og Malayas tilfælde. Disse stater var fuldstændig uafhængige medlemmer af det frie Commonwealthforbund, og deres repræsentanter sad nu i forsamlingen. På samme måde var det franske koloniimperium omdannet til det franske forbund af nationer, og deres repræsentanter var også her i forsamlingen.

Premierministeren imødegik derefter østlige angreb på Vesttyskland for militarisme, bl. a. under henvisning til at den tyske forbundsregering ved sin erklæring af 3. oktober 1954 formelt havde påtaget sig de forpligtelser, som er indeholdt i FN-pagten, til at afgøre internationale stridigheder ad fredelig vej og at give afkald på brugen af vold. Det var ham bekendt, at der var nogle, der fortalte os, at Østtyskland var en kommunistisk himmel og Vesttyskland et kapitalistisk helvede, men i løbet af de sidste 12 år var 2,5 mill. mennesker frivilligt flygtet fra Øst- til Vesttyskland. I stedet for at tale så meget om selvbestemmelsesretten i almindelighed kunne Sovjetmyndighederne måske forklare, hvorfor de så vedholdende har nægtet befolkningen i Østtyskland denne ret. Han omtalte derefter i detaljer FN's arbejde for de underudviklede lande og fremhævede den store forskel mellem på den

ene side de nordamerikanske og vesteuropæiske landes og på den anden side Østblokkens finansielle bidrag til dette formål. Det var klart, sagde han, at udviklingslandene ville have fordel af en politisk *detente* mellem Øst og Vest, og en ny topkonference måtte derfor nødvendigvis dreje sig om økonomiske såvel som politiske spørgsmål. Han havde altid håbet, at problemet om den verdensøkonomiske udvikling kunne diskuteres ved et topmøde.

På grund af den internationale frygt og mistanke krævede landene nogen garanti for sikkerhed, før de ville skride til handling. Det var nødvendigt at have forsikringen om, at overenskomster ville blive nøje efterlevet, og det førte lige til spørgsmålet om international inspektion og kontrol.

Premierminister Macmillan erindrede om præsident Eisenhowers, premierminister Diefenbakers og udenrigsminister Kragts udtalelser om villighed til et kontrol- og inspektionssystem under gensidighed og udtalte, at Storbritannien med glæde ville tillade enhver form for inspektion og kontrol, som accepteredes af Sovjetunionen.

Han understregede den betydning, ekspertdrøftelser havde haft i hidtidige nedrustningsdrøftelser, særligt forhandlingerne om standsning af forsøgsprængninger med atomvåben. På denne baggrund sagde han at han ønskede at uddybe og støtte den tanke, som den danske udenrigsminister havde fremsat, og stille et forslag om nedsettelse af en gruppe tekniske eksperter på det videnskabelige, militære og administrative område for at udarbejde en rapport om nedrustningsspørgsmål inden for en nærmere aftalt tid. En sådan ekspertrapport ville ikke binde nogen, men kun tjene som et teknisk og objektivt grundlag for senere politiske forhandlinger. Som emner for ekspertdrøftelserne nævnte han bl. a. det ydre rum, produktion og oplagring af spaltbart materiale, overraskelsesangreb og gradvis reduktion af alle former for rustninger. Det skulle være muligt for administrative eksperter at erklære, hvilke inspektions- og kontrolforanstaltninger der ville være effektive og rimelige over for alle lande.

Den eneste vej fremad var en gradvis tilnærmelse, således at man skridt for skridt på praktisk måde forbedrede stillingen.